

VALLPALOU

Una mostra d'obra recent de Teresa Vall Palou obre la nova temporada de la seva Fundació, amb la voluntat de presentar anualment dues exposicions, una de les quals estarà sempre dedicada a seguir la seva evolució creativa. Un dels espais acull el llibre d'artista que acostuma a realitzar en col·laboració amb un poeta. Aquesta vegada, l'edició de dos exemplars ha estat feta amb Víctor Sunyol i diu per títol BLANC (Ser on no ser). Els poemes estan escrits a mà pel poeta i l'obra gravada és força singular, sense tinta, només amb papers rebregats i premsats per l'acció del tòrcul, "Com el ple con espera o el blanc com potser entre el silenci del desig sense record, com el record en desig o silencia com potser entre el blanc de l'espera sense plec". Així mateix anuncia un proper llibre d'artista aquesta vegada en companyia dels poemes de Jaume Pont. El format és similar al de Sala Valldaura i suposa una actitud propera al món de la poesia.

La sala on s'exposa aquest llibre està acompanyada de litografies de gran format en blanc i negre i de tiratges extremadament limitats, en molts casos limitats a un sol exemplar. Resulta un conjunt que funciona completant-se els uns amb els altres. N'hi ha que domina el negre, n'hi ha que ho fa el blanc. Tots resulten gestuals, expressius, amb domini de la taca que en alguns casos és també formal. El gravat és una de les disciplines que més esperonen l'artista i els treballa com si fossin pintures en directe tot mantenint sempre la frescor del gest.

A la resta de sales, on predominen les pintures de gran format, hi ha una sèrie de gravats datats e, 2017 que tenen forma de pintures, però són xilografies sobre paper, de 72 per 57cm. I amb el característic ús del color de les seves teles, amb verds i blaus foscos. La ceràmica ocupa un protagonisme, en aquesta nova presentació. Hi ha fangs cuits del 2012, damunt de peanyes, però la intervenció més novedosa és una sèrie d'argiles d'alta temperatura, amb tires lineals que ressegueixen tres parets, ordenades en vuit fileres, i que semblen ser rastres de pintura. La ceràmica resulta en aquest cas, pictòrica, ja que té pigments, com una pintura en relleu que cromatiza el blanc de la paret. Les pintures són majoritàriament del 2016 i del 2017, però també més antigues, i ens situen l'autora en aquesta recerca constant de les disciplines, sigui la pintura, la ceràmica o l'obra gravada i, per extensió, les edicions de bibliòfil i els llibres d'artista. El catàleg editat està prologat per Glòria Bosch, directora de la Fundació Vila Casas, que s'apropa a la trajectòria de Teresa Vall Palou des de la perspectiva de la sensibilitat i és un concert que revalorava la seva obra.

Ara que cada vegada resulta més difícil per als artistes lleidatans, els quals són entre nosaltres i els que ja no hi son donar-se a coneixer, tenim el risc de trovar-se en l'oblit només amb la perspectiva d'un nou museu que un dia futur preservi la seva memoria. Per aquest motiu la fvp té una funció civica que més enlla de la personalització ajuda a fer comprendre l'art contemporani.

Josep Miquel Garcia

Crític d'art

Diari El Segre, octubre-
novembre de 2017

ES

Un muestra de obra reciente de Teresa Vall Palou abre la nueva temporada de su fundación, con la voluntad de presentar anualmente dos exposiciones, una de las cuales estará siempre dedicada a seguir su evolución creativa. Uno de los espacios acoge el libro de artista que acostumbra a realizar en colaboración con un poeta. Esta vez, la edición de dos ejemplares ha sido realizada con Víctor Sunyol y lleva por título Blanco (Ser donde no ser). Los poemas están escritos a mano por el poeta y la obra grabada es muy singular, sin tinta, solo con papeles plegados y prensados por la acción de tórculo. “Como el pliego en espera o el blanco, como quizás entre el silencio del deseo sin el recuerdo, como el recuerdo en deseo o silencio, como quizás entre el blanco de la espera sin el pliego”. Asimismo anuncia un próximo libro de artista, esta ocasión en compañía de los poemas de Jaume Pont. El formato es similar al de Sala-Valldaura y supone una actitud próxima al mundo de la poesía.

La sala donde se expone este libro está acompañada de litografías de gran formato en blanco y negro y de tirajes extremadamente limitados, en muchos casos limitados a un solo ejemplar. Resulta un conjunto que funciona completándose los unos a los otros. Hay donde domina el negro i donde lo hace el blanco. Todos resultan gestuales, expresivos, con dominio de la mancha que en algunos casos también es formal. El grabado es una de las disciplinas que más espolea la artista, y los trabaja como si fueran pinturas en directo manteniendo siempre la frescura del gesto.

En el resto de salas, donde predominan pinturas de gran formato, hay una serie de grabados datados en el 2017 que tienen forma de pinturas pero son xilografías sobre papel de 72 por 57cm. Y con el característico uso del color de sus telas, con verdes y azules oscuros. La cerámica ocupa un protagonismo, en esta nueva presentación. Hay barros cocidos del 2012, sobre peanas, pero la intervención más novedosa es una serie de arcillas de alta temperatura con tiras lineales que resiguen tres paredes, ordenadas en cuatro hileras y que parecen ser rastros de pintura. La cerámica resulta ser en este caso pictórica ya que tiene pigmentos, como una pintura en relieve que cromatiza el blanco de la pared. Las pinturas son mayoritariamente del 2016 al 2017 pero también más antiguas y sitúan a la autora en esta búsqueda constante de las disciplinas, sea la pintura, la cerámica o la obra grabada y, por extensión, las ediciones de bibliófilo y los libros de artista. El catálogo editado está prologado por Gloria Bosch, directora de la Fundació Vila Casas, que se acerca a l trayectoria de Teresa Val Palou des de la perspectiva de la sensibilidad y es un acierto que revalora su obra.

Ahora que cada vez resulta más difícil para los artistas lleidatans, los que están entre nosotros y los que ya no están, darse a conocer, tenemos el riesgo de que caigan en el olvido, solo con la perspectiva de un nuevo museo que un día futuro preserve su memoria. Por este motivo, la Fundación Vall Palou tiene una función cívica que más allá de la personalización, ayuda a hacer comprender el arte contemporáneo.

Josep Miquel Garcia

Crítico de arte

Diari El Segre, octubre-
noviembre de 2017